

ΟΙ ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

ΚΑΘΩΣ μίησε το βράδυ μέσ' στο δημοκρατικό ρεσταυράν της Λουτροπόλεως, η χήρα Ντυμοντέ έφριξε ένα βλέμμα ικανοποίησης στα δύο τραπέζια που βρισκόταν δεξιά μ' άριστερά απ' το τραπέζιο που της κρατούσε πάντα ο μαίτη ντ' ότέλ.

Στο καθένα απ' τα τραπέζια αυτά, ήταν καθισμένος ένας κύριος με άμπετο σμόκιν.

Η κυρία Ντυμοντέ χαμογέλασε μ' ευμένεια και στους δύο.

Δέν είχαν περάσει πολλοί μήνες από τότε που είχε πεθάνει ο άνδρας της, ένας άνδρας που γκιανόριζε, τεργονιάζε και ζηλιάρηζε. Τώρα η χήρα ήταν έλευθερη ν' άπολαύση τη ζωή και όλες τις διασκεδάσεις. Σ' αυτό τη βοηθούσε μ' η κολοσιναία περιούσια της.

Τότε άνεκάλυψε ξαφνικό ότι είχε μέσα της κλίση για την κομμική ζωή, για τα ταξείδια και τις μεγαλοπρεπείς γιορτές.

Άρχισε λοιπόν να ταξιδεύει ίδω κ' έσει, γυρίζοντας απ' τη μιά λουτροπόλη στην άλλη, πατοκώντας πάντα στα μεγαλείτερα ένοδοχεία, γεματίζοντας στα πιο εύθιμα ρεσταυράν και άπολαμίζοντας την ευχαρίστηση ν' άκούη ώραία μουσική και να βλέπη τα ζευγάρια να στροβιλίζονται ξαναμμένα μπροστά της. Γιατί η ίδια δέν είχε μάθει άκόμη τοξ μοντέρνοους χορούς και δέν έννοουθε να παραδοθί άκόμη στην έξουσία της Τεργιζάρας. Και ο λόγος ήταν γιατί φοβόταν μπικας κανέναν χορευτή της μπλέξη στα δίχτυα του έρωτος μ' άπο και στα δαμά του γάμου. "Α, η χήρα Ντυμοντέ έννοουθε ν' άπολαύση ν' άρκετον καιροη την ησυχία, την ξεγνοιασιά και την άνεξαρτησία που της είχε δορήσει ο θάνατος του σωζόγου της.

Παρ' όλα αυτά, κατά βάθος ήταν ευχαριστημένη απ' την άπουραση άγάπης που της έδειχναν οι δύο άπειτοι κύριοι με τα άμπετα σμόκιν, οι όποιοι ένα μήνα τώρα την κινηγοσαν κανεύτε ο όποιοι κάθε βράδυ καθόντοσαν και την περιέμεταν παρτερικά στα δίπλανα τραπέζια, στα ρεσταυράν. Σιγά - σιγά είχαν κατορθώσει να γνωρισθόν μαζί της και τους έπέστρεψε ένα άκίβδυνο φέρετ, πδύ η άνεζηλία τους μ' η έπίβλεψη που άουστοσαν ο ένας στις κινήσεις του άλλου, το έκανε άκόμη πιο άκίβδυνο.

Μόλις την είδαν να μπαίνει μέσα σηκώθηκαν κ' οι δύο συγγρόνος απ' τις θέσεις τους, έβαναν δύο βαθεύς ν' αποκλίσεις, την πηχόσαν με άπειρο σεβασμό και της φίλησαν από ένα χέρι ο καθένας. Την συνάδουσαν τιμητικά ως το τραπέζιο της, κ' έπειτα ξεναγόρισαν και κάθησαν στα δικά τους.

Απ' τη στιγμή εκείνη δέν έβαναν τίποτα άλλο παρά ν' τη: ρίχνον διαρκώς γλυκερές ματιές και ν' άγριοκατέβινταν μεταξύ τους σαν θανάσιμο έθροη.

Σέ λίγο άριξαν να της μιλοΰν - πάντοτε από τις θέσεις τους, γιατί η χήρα δέν τους έπέστρεπε περισσότερη οικειότητα - και να της κάνουν ύπαινιμούς: ότι έπρεπε να ρίξη έπι τέλους την προτιμήσή της στον ένα τους.

Έκείνοι τους άκουγε και τοξ δύο συγγρόνος γελοστή και μ' ευμένια, αλλά και χωρίς να χάζη ούτε μια μουσιά απ' το φαγητό της.

Όταν έπι τέλους τελείωσε το δείπνο της σηκώθηκε και πήγε να πάρη τον καφέ της σ' ένα σαλόνι όπου μια καλή άρχήστρα έπαιξε γλυκειά και έλασραυά μουσική. "Ηίερε πολύ καλά ότι σέ λίγο οι δύο θαυμαστικά της θα πατατασκίζοντουσαν να τρέξουν κ' έπειτοι έρπιοσο της στο σαλόνι. Γι' αυτό ένω έθομοκουνόταν έκορυε το πρόσωπο στο ματζίλι της μ' άρχισαν να ψελή μόνη της ποηρά, γιατί φανταζόταν την φιλονεικία που θασηταν τώρα μεταξύ τους, όπως πάντα ει δύο άνιζηλεις.

Θά έξακολουθούσε πολλόν καιρο άκόμη αυτό το άηδες άσπειτο σασ, μου ε έλεγε ο μελαχροίνος Ίσπανός Μιγκάλ Χερμόζο. "Η έμπενη σας να με συναγαμνίζόσαστε όρχιζεις να μ' έννοχη. Προσέτε καλά. Σας προειδοποιώ για μία άκόμη φορά.

Σας προειδοποιώ κ' έγω για μία φορά άκόμη να προσέτε! άπαντούσε ο κ. ντέ Φαβρεντέ, γιατί άν έξακολουθούσε περισσότερο θα σας τραβήξω τα αυτά.

Η.αν η συνειδητομένης φοβήρες που άντιλήσαναν μεταξύ τους ο νεαρός και ώρατος Χερμόζο και ο σαραντόνος κ. ντέ Φαβρεντέ μ' το δημοκρατικό παρουσιαστικό.

Αυτά σκεπτόταν η κυρία Ντυμοντέ και γελούσε μοναχή της.

Άρκει να μη σφαγοτιν μεταξύ τους, ειπε τέλος και μήησε παρηγόνα και με μεγαλοπρέπεια μέσα στο σαλόνι.

Η ώραία χήρα δέν είχε παθόλο άδικο. Πραγματικά μόλις έμεινη άπομαρπύνηθη, οι δύο μονησήςες έτραξαν πίσω της συγγρόνος. Στόν διάδρομο όπως σωματίτησαν, άγριοεκατάχησαν με δλο το μίσος της άνιζηλεις των.

Άλλά αυτή τη φορά δέν έγινε προφορική φιλονεικία, ούτε άνιζηλίζαν τις συνηθισμένες τους φοβήρες. Πρώτος μίλησε ο ώρατος Μιγκάλ και με ύφος μόρικο ειπε στον άλλον:

Γιά άμοσσε δώ, γέρο σεμολομιστή. Δέν μου λες, θά έξακο-

λουθήσομε έτσι ήλιθια αυτό το άνοσίο παιγνίδι; Δέν νομίζεις πώς ειπε καιροξ να μολήσομε αυτή τη γοηά πατρίδα και να την άφισομε στην ψάθα.

Ο κ. ντέ Φαβρεντέ νάχθηκε μ' έπιληξι και με ύφος προσβα-βλημένο ώπτησε άουτηρά:

— Τι σημαίνον αυτά τα λόγια, κύριε;

— Άλλά ο άλλος τόν έποσε άμόσσε με μία χειρονομία τόσο χυδαία, όσο ήταν και τα λόγια του.

— Άς τα αυτά! του ειπε. Έδώ δέν μ'ας άκούει κανένας. Ειπε περιγυτά να έξακολουθούσαστε την καρδιά. Μεταξέ δύο ποιητραόων χραιζάεται ειλιερνεια. Τ' άμοξ, Κομηριώ.

— Τι; πώς; τι; πώς ειπανε; Κομηριώ.

— Ναι, ναι, Κομηριώ. Έννοια σου και ξυμοθα καλά ποιός ειπαι στην πραγματικότητα. Σέ λένε Φαβρεντέ, όσο με λέν και μένα Χερμόζο. Βλέπετε ότι έμαι πολύ καλά πληροφορημένος. Προσπαθείς να κήνης κ' έσύ το ίδιο κόλλο που έπιδιόκω κ' έγω. Κάνεις τόν έρωτα τιμω με την κυρά και να βάλεις στον ζόρο το κομπέδεμα της. Το ίδιο μ' έγω. Το πού ειπα που ο ένας μας έμποήζει τόν άλλον στη δουλειά. Γι' αυτό ειπε προτιμώτερο ναόθοιμε σέ μία συνεννόηση.

Μέ ύφος δούσθυρο, αλλά που έδειχνε πώς ειπε παροιτηθί παιά του ρόλου τόν έποιο έπαιξε, ο ψευτο - Φαβρεντέ ράτησε:

— Πώς να συνεννοηθώμε;

— Άφου είμοσσε δώ, να μοιραστομε τα κέρδη της έπιειρήσεως ειλικρινά και τ'ιμο σέ δού ίσια μέρη. Άλλά ο ένας μας πρέπει να δράση.

— Κοι ποιός θά ειπε αυτόξ;

— Ο ώρατος ψευτο - Χερμόζο ειπα κομηροάνους.

— Έγώ φρονιά, γιατί σ'ι, φιλαράκο μου γέραςεσαι και άρχιζεις να μ'ην ειπαι κατάλληλος γ' αυτούξ του; ρόλους.

— Άλλά τότε ο Κομηριώ έγινε μονιωθής. Ο άλλος τόν ειπε προσβάλει στον έγωισμό του και στην επαγγελματική του ικανότητα. Γι' αυτό άποκρίθημε με θυμό:

— Αυτό θά το ίδούμε. Άν ειπ' άλήθεια πώς δέν ειμαι καιά κομυξός όπως άλλους, ειπ' όμως έπίσης άλήθεια πώς έχω περισσότερη πείρα από άλλους. Ποιέξ λοιπίν την παρτίδα σου έπικς νομίζεις καλύτερα. Θά είανο κ' έγω το ίδιο και θά ίδούμε ποιός θά περδίση.

Τά μάτια του Μιγκάλ κήραν μία έκφραση άγρια και σκληρή.

— Όσσε πειρατόνεις; Πρόσέτε καλά. Έγώ δέν ειμαι ύπομονετικός άνθρωπος. Άν σέ βωθ στο δρόμο μου άλλοιμόνο σου. Τόσο το χειρότερο για όσνα!

— Καλά, καλά, άποκρίθηκε σαρκαστικά ο Κομηριώ. Έννοια σου και δέν με φοβίζεις μ' αυτά.

Προχώρησε προς το σαλόνι και πήγε κοντά στην κυρία Ντυμοντέ. Άλλά προς την κυρία Ντυμοντέ κ' άνέβηκε σέ ένοδοχείο, ψιφτολίζοντας με σφιγμένα τα δόντια «θέλω να τσιχάσο. Πρέπει να λώρω τα μέτρα μου».

«Πού ν' πήγε άραγε; σκεπτόταν. Μήπως δειλίασε, η μήησε άλλους τρόπο ενεργείας και ένω έγω έπασοχλώ την κυρία, άντις άνεβηκε στο δωμάτιό της; Ά! Δέν πρέπει να βάλη στο χέρι το κομμήματά της και να το σκάσει, ένω έγω προσκαθώ να περδίσο τιμα την περιούσα».

Σηκώθηκε άπότρημα, άποκρίστηκε σε γενακό κόνιτοτε εν ένόπονη κυρία Ντυμοντέ και άνέβηκε σέ ένοδοχείο, ψιφτολίζοντας με σφιγμένα τα δόντια «θέλω να τσιχάσο. Πρέπει να λώρω τα μέτρα μου».

Όταν έφθασε στη γωνία του διαδρόμου απ' την όποια φανόταν το δωμάτιο της κυρίας Ντυμοντέ στάθηκε κατάπληκτος, ένω μια άγρια κραυγή λύσσαος έξέφυγε απ' το στόμα του.

Είχε ίδη έναν άνθρωπο που σσημμένος μπροξ ήταν πλειδοριά προσπαθούσε να την διαρρήξει. Ο άνθρωπος έκείνος ήταν ο άνιζηλεις του. Με βήμα ταχύ τόν πλησίασε. Ο άλλος μόλις άκουσε τα βήματα νάχάχησε θρόνος.

— Άνοσ' ίδω! του ειπε βιάζοντας άπ την τόσην το περιστροφικό του. Το καλύτερο που έχωξ να κάνεις εινα να φύγης από δώ. Βλέπετε ότι σέ πρόλαβα και ήρθα σπώντας. Σνεπαξής ή λεια άνήκει σέ μένα. Δοιπόν φύγε γιατί άλλοιώς σέ καια το κούβολο.

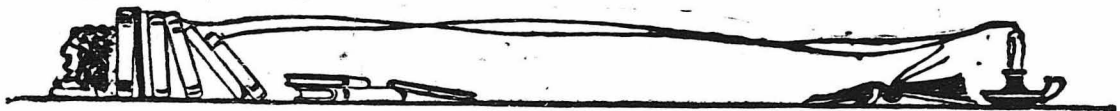
— Είσαι μικρός άπόμο! γυρλίστε ο άλλος και τραβήξε κ' έσει το περιστροφικό του.

— Ειπε φοβερό! έλεγε η κυρία Ντυμοντέ με περηφάνεια και με στανιγμούς, όταν έπειξ από λίγη ώρα ξυμοθε σάξ τους βελήκαν άλληλοκοκωμώτους και τοξ δύο έξω απ' την πόρτα. Και να σκέπεται κανείς ότι η άουτομρία για νό δώση μιά έξήησο

Στάθηκε κατάπληκτος...

ΑΠΟ ΓΑΛΑΤΑΣ ΜΕΓΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ο ΓΛΥΠΤΗΣ ΤΣΑΝΤΡΕΪ

Από πρωτάς και κορυφαίης γαλατίας, μέγας και ξι δεξες γλύπτης. Δεκα χρόνων παιδί στους δρέμους. Πίσω από τήν γαίθερο τού γαλατάδινου. Τό διώξιμό του. Ήως έγινε λεπτεργός. Στε Λονδίνο. Σι άξάνες του και αι περιπέτειά του. Τά πρώτα του έργα. Ένδεξες πλέον και πλεούσιος. Τό άριστεύρημά του. Ή διαθήκη του.

Είνα γνωστόν βέβαια ότι πολλοί άνθρωποι, πολλοί μεγάλοι άνθρωποι, έγιναν ένδοξοι και άπείρητοι τεραστία φήμη, χωρίς να έχουν τή βοήθεια κανενός, ανελεθόντες σιγά-σιγά, με πόνους και αγώνας τά σκαλοπάτια τής φήμης, αυτοδημιουργηθέντες έκ του μηδενός. Ένας τέτοιος άνθρωπος, δημιουργία τού έαυτού του, ήταν και ο περίφημος Άγγλος ζωγράφος και γλύπτης τού περασμένου αιώνος, ο ΤσαντρεΪ. Είνα καταπληκτικόν τό σπουδιον τού ερωμερού αυτού άνδρός, ο έποικος όπδ... γαλατίας έγινε ένας από τους μεγαλειότερους γλάτας τής Άγγλίας και τού όποιου πολλά έργα ποσοῦν σήμερα τά μουσειά του Λονδίνου.

Ο ΤσαντρεΪ γενήθησε στήν πόλι Σέφφιλντ, όπδ γενεΐς πλεύ πρωταίς, οι όποιοι τίν άρσαν ερημο στους δρέμους, όταν ήταν άπόμα δέκα χρόνων παιδί. Ο πατέρας τού ΤσαντρεΪ πέθειε άμεσά ύως και ή μητέρα του ερωπονην εύνησε μετά λίγο καιρό, χωρίς να λάβη φαρμά προσιδιά για τό μικρό τής όρφανό. Κόποις γαλατάς έλουήθησε τότε τόν ΤσαντρεΪ και τήν προσέλαβε στήν ύπηρεσία του. Έπει οι κάτοικοι του Σέφφιλντ τόν έβλεπαν κάθε πρωί, κορυφή καί τοιχογραφίαν, να τρέχει πίσω όπδ ένα ψαρολέο γαΐδουράκι, φορημένο τους τελεσίδες με τό γάλο, που τό μοίραζε σά σπίνια. Μετά δύο τρία χρόνια όμως ο γαλατάς άνομάστικε να διδάξη τόν δεστυχο τόν ΤσαντρεΪ, γιατί αντί νάχη τό του του στή δουλειά του, μάθωναν διορκώς μ' ένα κοιλ'όρι καί... ζωγράφους τούς τελεσίδες τού ψαλωτός και τους τοίχους τού γαλατάδικου! Αυτά ήσαν τά πρώτα δείγματα τής ζωγραφικής τού ΤσαντρεΪ, τά όποια όμως τού έσοτείχσαν τό χάσιμο τού ψωμιού του. Μετά λίγες ήμέρες, έτσι όπως περιφέρουαν άεργος τούς δρόμους, σάθνηκε να χοζένη άπεσω όπδ ένα λεπτοεργείο. Καί ή εργασία αύτή τόν έγοήτευσε τόσο, όστε χωρίς να χάνη ποιοτό, μήπως και ζήτησε να προσληθί ής ύπηρεσίας, με τή συμφωνία όμως να τού μάθουν και τήν τέχνη. Ο λεπτοεργός τόν λυτήθησε και τόν οροσέλαβε και σε λίγο καιρό έμαθε θαυμάσια τήν τέχνη τού λεπτοεργού, συγχρόνως κατώθησε να διαβάη με δίνα, σε βιβλία εδριασε μισρός του, να ζωγραφίη και να κών διαφορά γύμνα προπλάσματα. Ως μαθητής λεπτοεργός ο ΤσαντρεΪ έδειξε και τήν πρώτη τάση του προς τή γλυπτική, στήν όποια άργότερα άφοσιώθησε άποκλειστικώς.

Μετά δύο χρόνια ο μικρός λεπτοεργός εγκατέλειψε τό λεπτοεργείο στο Σέφφιλντ κ' έφυγε για τήν πρωτεύουσα, τό Λονδίνο, όπου τόν έσποβόσε τό καλλιτεχνικό του δοιμόνιο. Έχοντας λίγα χρήματα από τις οικονομίες του στήν τάση άφοσιώθησε στή ζωγραφική. Φαίνεται όμως ότι τά πρώτα του ταμπλώ δε βρήκαν και τόσο καλή έποδοχή και ο ΤσαντρεΪ άναγκάστηκε να υποστέλλη να κών εικόνας, είτε με λοδομοποιό, είτε με πορμύον, σε πολύ μερική τιμή. Ο πρώτος πελάτης του ήταν ένας... μοχαρισιοός και ή πρώτη του έσοσάχη από τή ζωγραφική, μία λίρα! Σε λίγο όμως ο ΤσαντρεΪ έναγαγίθη στο Λονδίνο, ύπακοονοντας στήν ένδομητιή φωνή τής μητρός του, και μπήκε ως μαθητής στήν Ακαδημία τών Καλών Τεχνών, όπου κυρίως σπουδάζε γλυπτική.

Αφού τελείωσε τις σπουδές, έφυγε πάλι για τό Σέφφιλντ, όπου και άνήγγειλε δια τών εφημερίδων ότι άνελάμβανε με συγκαταβαρή στήν μονομαχία έντίμη ύποσητηζείε πάς ήταν λαποδύτας που ήθελεν να πλέθουν! Α! ο μακαρίτης ο άνδρας μου άς με συγχωρήσει για αυτό, άλλα πρέπει να πενήθωσά τό θάνατό τους άφού σκοτώθησαν άπ' άγάπη για μένα. Πρέπει να πενήθωσά τους δύο ήρώας μου!...

Κι' από τήν ήμέρα εκείνη ή κυρία Νευμονέ φόρετε πένθος για τό θάνατο τών δύο ήρώων της...

H. J. Magog

τικές τιμές τήν άτελέση ζωγραφικών και γλυπτικών έργων. Τό πρώτο του γλυπτικό έργο ήταν τό μνημείο κόποιος έρημείας, τό όποιο έκομε μεγάλη έντίκαση για τήν τέχνη του.

Αλλά στο Σέφφιλντ ο ΤσαντρεΪ δε μεροσάσε να έσοσάχη Κάτι τού έλαγε διορκώς μέσα του, ότι έφαγε να' άνολήτηρον πιά πλατεΐας έξοτιανος για να έκδηλώση τό μεγάλο ταλέντο του. Έφυγε λοιπόν και πάλιν για τό Λονδίνο και έπειτα όπδ ένα-δυό μήνες έσοιλε σε μιάν έκδοση γλυπτικών έργων, τό πρώτο του έβόλογο γλυπτικό έργο, τήν «Κεφαλή τού Σοισανά». Η δύνομη τής έκφράσεως τού έργου αύτού, ή όρβησια στήν έκπληξη, μέχρι τών πού όσφραναν λεπτοεργείον, έκτραν τίν ΤσαντρεΪ πείρημον. Ο... Σοισανός λοιπόν πρώτος τίν πορτοσάσε στή μεγάλο κοινό και τού έσοσάχισε και τήν κοινότητα τήν του και τό πλεόνη του. Άριστος μετά τούτο τού έσοσάχισε τού κόνη τις προτερές τεσσάρων ταύθρων για τό μέγος τών όπτερώων τής Γροινιεύς. Για τις προτιμές αυτές, τόν όποιον ή έκτέλεσε έκτίξε σοισανόσ, ο ΤσαντρεΪ έκλαβώθησε δέκατα γιλιοδες λίρες.

Από τήν έσοχη αύτή άρρησε έντελες τή ζωγραφική και άφοσιώθησε έντελώς πειο στή γλυπτική.

Μετά κάμποσο καιρό τήν πρώτη έκτυχία τού ΤσαντρεΪ άνολούθησαν νέες. Έλαβε μέρος σε κώποιο διαγωνισμό για τήν προσημή τού τότε βασιλέως τής Άγγλίας Γεωργίου τού Γ'. Διαγωνίσθησαν διακάθη από τους πού φηρισμένους γλάτας τής Άγγλίας. Κoi όμως... Πρώ τό πρώτο βραβείο ο ΤσαντρεΪ, ο πρό δεκοπαναειάσε κορυ λής γαλατωσώλης τού Σέφφιλντ!

Έκτοσος τού άνοήκτηκαν πιά διάπλάτες ή πύλας τής δόξης. Μετά λίγο καιρό ή Άγγλική Κυβέρνησις τιμόντας τή μνήμη τού μεγάλου σοσγραφέως Ούάτε, παρηγγείλε τήν ποιοσημή του στί ΤσαντρεΪ. Η προσημή αύτή, φάρμα τέχνης και έκφράσεως, έσοσάχη στον τόφο τού Ούάτε, όπου και έμεινε κάμποσα χρόνια. Κατόπιν όμως μεταφέρθη στο Πανεπιστήμιο τής Οξφόρδης. Έπει βρισέεται άμέρη σήμερα.

Ο ΤσαντρεΪ είχε γίνει πιά κάμπλητος και ή φήμη του ως καλλιτέχνητος είχε περάσει τό σύνορος τής Άγγλίας.

Τό γλυπτικό του έργο τό διασείνει ιδανική όμορφιά, άπλήτης, χάρις και έξαρρητική λεπτεργία στήν έκτέλεση τών λεπτοεργείων. Δέν έχει τίποτα τό σποσιανό ή διορρομένο. Είνα όλοφώτεινο πορτό τόν σκοτεινό ούρανό τού Λονδίνου όπδ τόν όσείον έζιχσε ο καλλιτέχνης. Τό μεγαλύτερο έργο τού ΤσαντρεΪ είναι μία θαυμάσια σύνθεση, ή γνωστή όπδ τό όνομα οι «Κοιμάμενοι Παιδες». Η σύνθεση αύτή βρισέται σήμερα στήν είσοδο τής μητροπόλεως Άγγλίας. Οι «Κοιμάμενοι Παιδες» είναι ένα από τά μεγαλύτερα άριστοεργήματα τής γλυπτικής.

Τήν πολοσσασία περιουσία, ποέ δημιούργησε ο ΤσαντρεΪ από τήν τέχνη του, τίν άρρησε πάλι για τήν τέχνη. Στή διαθήκη του ο μέγας γλύπτης όρισε ως γενικό και μοναδικό πλεονόμιο του - άπογόνοτος δέν είχε - τήν Ακαδημία τών Καλών Τεχνών...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ ΤΙ ΖΗΤΟΥΣΕ...

Ένας σφοδραλος ζητά στο ρεστοράν να τον φέρουν βαδινό. Για να δώση όμως στο γυαρόνι να ποσολάβη τί σάλα, σχηματίζε με τό χέριο του στο κεφάλι του τά δύο γνωστά ποσμήματα τού βαδινού.

Τέλος πάντων Γιάννη, τί ζητά αυτός ο κύριος; ποτά τό γυαρόνι ή κυρία τού ένοδοχού πού έχασε τήν ύπομονή της.

Νομίζω κυρία, ότι ζητά τόν κύριο! άπάντησε άφελέσασα τό γυαρόνι.

